

opusdei.org

"Dels joves depenen moltes coses grans"

Colònia. Publiquem l'entrevista concedida per monsenyor Xavier Echevarría a l'agència de notícies Zenit, en la qual el prelat de l'Opus Dei fa un balanç de la Jornada Mundial de la Joventut de Colònia.

24/08/2005

Com a prelat de l'Opus Dei vostè coneix gent de tot el món, ja que la seva «diòcesi» no està limitada territorialment. Tenen tots ells la mateixa «fam de Déu» de què ha

parlat el cardenal Joachim Meisner, arquebisbe de Colònia, o són, per contra, els homes del sud, per la seva mentalitat, més propers a Déu que els alemanys o que els del nord en general?

En primer lloc desitjo aclarir que l'Opus Dei és una prelatura personal i, per tant, forma part de l'estructura jeràrquica de l'Església, però no és una diòcesi. Certament l'Opus Dei està estès pel món sencer. Els fidels de la prelatura pertanyen a moltes nacionalitats diferents, però tots tenen com a comú denominador la seguretat que són fills de Déu amb «fam de tracte amb Déu», que procuren augmentar cada dia. És un fet real a la vista de tothom que les persones som diferents: les del nord i les del sud, les de l'est i les de l'oest, però tots lluiten amb alegria per a viure prop de Déu. No excloc, al contrari, penso que a Alemanya existeix un ric tresor de gent que

desitja apropar-se a Déu; moltes persones —amb la mentalitat alemanya— viuen les seves jornades tractant el Senyor —a la família, al treball, al trànsit, a la diversió—, i amb afany d'apropar a aquest gran ideal de l'home —la seva proximitat amb Déu— moltes altres persones.

Què ha hagut d'especial en aquests dies a Colònia, per al món i especialment per a Alemanya?

Per a mi, l'especial d'aquesta visita pastoral és que ve el successor de Pere i, al voltant del successor de Pere —per la comunió dels sants—, tota l'Església procura unir-se a les intencions del pare comú, del Papa. Per tant, el que està succeint aquests dies a Colònia té molta importància per a Alemanya i per al món, perquè fa veure que l'Església és viva, que l'Església és jove, amb una joventut que és també de les persones ancianes, de les persones madures,

dels malalts i de les persones sumides en la pobresa; perquè allò que importa és la joventut de l'ànima i totes aquestes persones tenen una gran joventut, per a poder oferir Déu als altres, precisament perquè és allò que els hi manca.

Suposarà la visita del Sant Pare Benet XVI l'inici d'una primavera espiritual de l'Església a la seva pàtria?

Naturalment. A l'Església sempre serem en una situació de creixement. Encara que aparentment pugui haver moments en què s'experimenta una mena d'aturada, aquesta aturada no existeix, perquè aquí —a aquest país meravellós que és Alemanya— es conta ara amb la gran riquesa de l'oració de moltes dones i homes desconeguts. L'Església no es fa solament amb el que es veu exteriorment, sinó també amb la riquesa de la santedat de

moltes persones. És segur que aquí a Alemanya hi ha molta gent santa, que agraeix al Senyor pertànyer a l'Església catòlica i que desitja estimar tots els ciutadans d'Alemanya, i els del món, amb l'amor del Crist.

El Sant Pare voldria mostrar que ésser cristià proporciona alegria. Quin tipus d'alegria és aquesta?

El Sant Pare ha insistit recentment que, lluny d'allò que algunes persones volen fer creure, el cristianisme no és un pes; sinó que el conjunt de preceptes són aquestes ales de què ha parlat Benet XVI, que ens ajuden a volar cap al Creador, cap a Déu, que ens segueix a cadascun molt de prop. Per tant, l'alegria consisteix a saber que, a totes les circumstàncies on ens trobem, tenim un Pare que no ens abandona mai i que s'ocupa de nosaltres en totes aquestes

situacions. A la vida humana no manca el dolor, el sacrifici, com no va faltar en qui és model per a tots els cristians —nostre senyor Jesucrist— i en la persona que ha estat més a prop de Jesucrist, la Mare de Déu. Això no significa masoquisme, sinó que es degut a l'amor, perquè —fins en allò més humà— no existeix amor, lliurament, sense sacrifici, que consisteix en gastar-se gustosament pels altres.

El seu antecessor, sant Josepmaria, va fundar l'Opus Dei per a ensenyar a totes les gents que poden ser sants sense fer coses extraordinàries. Què és per tant la santedat?, com es fa un sant?

Sant Josepmaria va recollir els ensenyaments i la predicació de Jesucrist, que «coepit facere et docere», que primer va començar a fer, i després va predicar; al començament, amb el seu naixement

humil, pobre, en una gruta, envoltat per l'amor de Maria i de Josep i dels pastors —homes pobres, però amb gran capacitat d'estimar—, i després també pels Mags que van acudir a adorar-lo. Encara que aquests últims eren homes amb possibilitats humanes, en aquest moment de recerca del rei dels jueus ens deixen veure que tenien la mateixa necessitat o més que els pastors. La santedat és procurar trobar Déu en allò que ens ocupa en cada moment, identificar-se amb el Crist sense que calgui recórrer a coses extraordinàries; no són imprescindibles les grans abnegacions, encara que no hi ha que excloure-les si arriben, o buscar-les lliurement i voluntària si el Senyor ens les demana.

Per això, l'important és complir la voluntat de Déu en cada moment, portant a terme heroicament el deure de cada instant, sense treure

l'espatlla davant el suggeriment de fidelitat que precisament ens fa el Crist, en allò agradable i en allò desagradable.

Quina ajuda proporciona l'Opus Dei en aquest camí cap a la santedat?

L'Opus Dei ha vingut a recordar a tothom que la santedat no és cosa de privilegiats, és a dir que tots podem apropar-nos a Déu aquí on ens trobem. Als homes, a cadascú, Jesucrist ha dit: «Sigueu perfectes com el meu Pare celestial és perfecte». L'Opus Dei recorda la necessitat de transformar totes les activitats, també les aparentment més banals, en un diàleg amb Déu, i igualment recorda la necessitat de la vida sacramental, ja que sense els sacraments no pot augmentar aquesta vida de la gràcia, per tal com els sacraments són els mitjans que ens ha deixat nostre senyor Jesucrist

per a renovar-nos i per a identificar-nos amb Ell.

El lema d'aquesta Jornada de la Joventut resa: «Hem vingut a adorar-lo» (Mateu 2, 2). Avui vivim un temps radicalment canviant en què amb facilitat es perd de vista l'essencial, i el recolliment, el silenci, es considera sovint insuportable. Com arribar a aquesta actitud d'adoració? En què consisteix? Com es pot parlar amb Déu?

Abans de respondre a aquesta pregunta, voldria dir quelcom que és fonamental a la vida del cristià, a la vida d'un fill de Déu: l'optimisme. No podem enfocar les coses o les situacions amb el pessimisme que, en ocasions, pugui dominar l'ambient. El fill de Déu se sap amb capacitat de transformar en alegria totes les circumstàncies, també aquelles que uns altres puguin veure com una

contradicció. Per descomptat, el silenci i el recolliment són essencials perquè existeixi un diàleg amb Déu. Això no pot considerar-se insuportable, com mai es considerarà insuportable el diàleg —o estar— amb la persona a la qual s'estima. I tots els homes som els estimats, els predilectes de Déu, com Ell mateix ha dit: en la Bíblia se'ns revela que les seves delícies són estar amb els fills dels homes. Si secundem aquest diàleg, serem dones i homes que participen en aquesta felicitat, en aquesta complaença que Déu té posada en cadascun. Com es pot parlar amb Déu? Amb senzillesa, amb naturalitat, com es parla amb l'amic, amb el germà. Sant Josepmaria Escrivà aconsellava que parléssim amb Déu de la nostra vida, perquè fer oració és parlar de la nostra ànima, de les nostres lluites petites o grans; i Ell ens acull, ens escolta com el Pare més interessat, amb un gran afecte i amb el desig

d'ajudar-nos en tot allò que necessitem, encara que de vegades — com tot pare bo — permet la prova o la contradicció, precisament perquè madurem i contem més amb l'ajuda de la seva gràcia.

El Sant Pare ha concedit a tots els participants en aquestes jornades una indulgència plenària. Quin paper ocupen les indulgències en la vida de l'Església? Com es relacionen amb el sagrament de la penitència?

Les indulgències ocupen un paper vital, perquè són l'aplicació a l'ànima dels mèrits infinits de la Passió, la Mort i la Resurrecció de nostre senyor Jesucrist. Ens fan participar en aquesta Vida gloriosa a la qual estem tots cridats; per tant, les indulgències ens faciliten que puguem apropar-nos a Déu, perdonant-nos les restes de pena merescuda pels pecats ja perdonats i

posant-nos així en disposició d'anar des d'ara amb més docilitat i amb més facilitat a rebre la gràcia en el sagrament de la penitència. És en aquest sagrament on el Crist perdona d'arrel els pecats mortals, perquè no existeix altre mitjà —fora de circumstàncies extraordinàries—, tot i que que l'Església ensenya que una contrició perfecta remet els pecats, també els mortals. No obstant això, qui pot estar segur que la seva contrició és perfecta? L'home necessita la certesa del perdó d'aquest Déu que ens escolta, que ens atén i ens lleva també la tristesa pel fracàs, precisament al sagrament de la penitència.

Quin missatge deixa sant Josepmaria als joves del món que han estat aquests dies en Colònia?

Resumiria el missatge de sant Josepmaria en unes poques paraules que va escriure quan era un sacerdot

molt jove. Ens ho ha dit a tots, no solament als joves, sinó també a les persones madures i a les persones ancianes —perquè tota edat és temps de trobada amb Déu—; a la joventut, però, els assenyalaria, si avui visqués, el que va escriure en aquells anys dels inicis de l'Opus Dei, quan es va veure envoltat de no poques dificultats. Va precisar: «Del fet que tu i jo ens comportem com Déu vol —no ho oblidis— en depenen moltes coses grans». De que es comportin molt bé els qui es troben aquests dies a Colònia, aquesta joventut que ens envolta, depenen moltes coses grans: per a la seva ànima i per a les ànimes que tracten, i també per als seus països i per a les ànimes del món sencer.

Zenit.org24 d'agost de 2005

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/dels-joves-
depenen-moltes-coses-grans-2/](https://opusdei.org/ca-es/article/dels-joves-depenen-moltes-coses-grans-2/)
(08/04/2026)